



Sygn. akt II UK 670/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z wniosku H.S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w [...]
o prawo do emerytury pomostowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 31 stycznia 2018 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 28 czerwca 2016 r.,

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2016 r. Sąd Apelacyjny [...] oddalił apelację H.S. od wyroku Sądu Okręgowego [...] z dnia 27 listopada 2015 r., którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w [...] z dnia 5 czerwca 2015 r. odmawiającej mu prawa do emerytury pomostowej.

W sprawie ustalono, że wnioskodawca (ur. 16 czerwca 1953 r.) legitymuje się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym oraz rozwiązano z nim stosunek pracy, po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 664 ze zm.), a na dzień wejścia w życie tej ustawy, tj. 1 stycznia 2009 r., posiadał okres takiej pracy w łącznym rozmiarze 10 lat, 7 miesięcy i 4 dni. W okresie od 25 października 1970 r. do 16 października 1975 r. (4 lata, 11 miesięcy i 21 dni) wnioskodawca odbywał zasadniczą długoterminową służbę wojskową, pełniąc ją - po uzyskaniu uprawnień - jako operator sprzętu gaśnicowego. Po odbyciu służby wojskowej wnioskodawca otrzymał w dniu 2 grudnia 1975 r. z Urzędu Miejskiego w [...] skierowanie do pracy w Zakładach Remontowo-Budowlanych i Mechanicznych Przemysłu Kruszyw i Surowców Mineralnych „B.” w [...], gdzie podjął zatrudnienie w dniu 8 grudnia 1975 r. jako mechanik kierowca żurawia samojezdnego marki Kraz o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Praca ta była wykonywana w warunkach szczególnych. Stanowisko pracy, na które skierowano wnioskodawcę było zgłoszone do urzędu zatrudnienia od dnia 27 listopada 1975 r.

Przy takich ustaleniach przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia Sąd odwoławczy zaaprobował ocenę Sądu pierwszej instancji, że wnioskodawca nie spełnia warunków do emerytury pomostowej określonych zarówno w art. 4 jak i w art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, a co do okresu służby wojskowej - rozważania prawne poczynione przez ten Sąd na tle art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 1-3 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej oraz § 5 i 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin.

W ocenie Sądu drugiej instancji, do stażu pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach nie można zaliczyć okresów od 1 grudnia 2010 r. do 30 listopada 2011 r. oraz od 1 lutego 2013 r. do 12 lutego 2014 r., gdyż nie wykonywał jej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (tylko przez około 4 godziny dziennie), podobnie jak pracy w okresie od 9 czerwca 1986 r. do 14 sierpnia 1989 r. (wykonywanej w połowie wymiaru czasu pracy). W odniesieniu do okresu zasadniczej służby wojskowej Sąd odwoławczy podniósł, że przed rozpoczęciem jej

odbywania wnioskodawca nie pozostawał w zatrudnieniu. Wobec tego podstawę zaliczenia okresu tej służby do okresu pracy w szczególnych warunkach stanowił § 6 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin, zgodnie z którym żołnierzowi zwolnionemu z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, który przed powołaniem do tej służby nie był zatrudniony, a w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia zgłosił do organu do spraw zatrudnienia prezydium właściwej rady narodowej wniosek o skierowanie do pracy i po skierowaniu go do zakładu pracy przystąpił do wykonywania zatrudnienia, zalicza się okres odbytej służby wojskowej do okresu zatrudnienia wymaganego dla nabycia uprawnień do wymiaru urlopu wypoczynkowego i uprawnień do świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Skoro zatem wnioskodawca służbę wojskową zakończył w dniu 16 października 1975 r., a wniosek o zatrudnienie zgłosił dopiero w dniu 27 listopada 1975 r., to uczynił to po upływie określonego terminu. Wnioskodawca nie wykazał również, aby przekroczenie tego terminu nastąpiło w warunkach określonych w § 9 ust. 1 powołanego rozporządzenia, tj. z przyczyn od niego niezależnych, co umożliwiłoby uznanie 30-dniowego terminu za zachowany w razie zgłoszenia wniosku o zatrudnienie nie później niż w ciągu 30 dni od ustania przeszkody. Za taką niezależną od wnioskodawcy przeszkodę nie można uznać doręczenia mu dopiero w dniu 2 grudnia 1975 r. przez jednostkę wojskową, w której odbywał służbę, dokumentów potwierdzających nabycie kwalifikacji zawodowych kierowcy kategorii CE, co miało - według jego twierdzeń - stanowić podstawę wydania prawa jazdy. Uprawnienie do kierowania pojazdami kategorii CE zostało wnioskodawcy wydane dopiero w dniu 15 grudnia 1975 r., podczas gdy zatrudnienie na stanowisku kierowcy miało nastąpić już od dnia 8 grudnia 1975 r.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił: I. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 120 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej przez błędną wykładnię polegającą na ich niezastosowaniu do ustalonego w sprawie stanu faktycznego i przyjęciu, że skarżący nie zachował terminów na podstawie art. 106 ust. 1 (nie dotyczy skarżącego) lub art. 107 ust. 1 tej ustawy (w brzmieniu obowiązującym w dniu 16 października 1975 r.), co skutkuje tym, że okresu odbywania od

25 października 1970 r. do 16 października 1975 r. zasadniczej długoterminowej służby wojskowej nie można zaliczyć do okresu pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów ustawy emerytalnej, mimo ustalenia, iż w następstwie wystawionego skierowania skarżący podjął zatrudnienie zakwalifikowane według wykazu A, Dział VIII, poz. 2 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze; II. naruszenie przepisów postępowania w zakresie, który miał wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: 1) art. 233 § 1 w związku z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., polegające na przejęciu za własne ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji bez jakichkolwiek merytorycznych konstatacji, w sytuacji kiedy apelacja obejmowała także zarzut sprzeczność istotnych ustaleń tego Sądu ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co skutkowało tym, że nie wszystkie zarzuty apelacyjne zostały rozpoznane; 2) art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i ustalenie, że wykonywania przez skarżącego pracy kierowcy autobusu powyżej 15 osób w okresie od 1 grudnia 2010 r. do 30 listopada 2011 r. oraz od 1 lutego 2013 r. do 12 lutego 2014 r. nie można uznać jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych z powodu zaistnienia braku przesłanki „transportu publicznego”, pomimo że skarżący przedłożył do akt sprawy świadectwa pracy stwierdzające zatrudnienie go stale i w pełnym wymiarze godzin przy wykonywaniu krajowego transportu drogowego.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku w całości i przyznanie prawa do emerytury pomostowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna okazała się nieusprawiedliwiona, gdyż zaskarżony wyrok odpowiada prawu mimo częściowo błędnego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy, rozpoznając skargę w granicach zaskarżenia i w granicach przedstawionych podstaw (art. 398¹³ § 1 k.p.c.), nie może uwzględniać naruszenia żadnych innych przepisów niż wskazane przez skarżącego. Nie może także zastąpić skarżącego w wyborze podstawy kasacyjnej, jak również w przytoczeniu przepisów, które mogłyby być naruszone przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia. Poza przypadkiem nieważności postępowania, Sąd Najwyższy może skargę kasacyjną rozpoznawać tylko w ramach tej podstawy, na której ją oparto, odnosząc się jedynie do przepisów, których naruszenie zarzucono. Innymi słowy, w zakresie nieobjętym skargą kasacyjną, prawomocne orzeczenie sądu drugiej instancji nie podlega kontroli Sądu Najwyższego, nawet jeśli jest obarczone poważnymi uchybieniami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2016 r., I PK 241/15, LEX nr 2194883 i szeroko powołane w nim orzecznictwo). Wpływa to na ocenę skuteczności zarzutów podniesionych w rozpoznawanej skardze kasacyjnej.

Niezasadne są zarzuty naruszenia przepisów postępowania. Koncentrują się one na obrazie art. 233 § 1 k.p.c. Tymczasem, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów. Oznacza to, że w postępowaniu kasacyjnym zarzutu naruszenia przepisów postępowania nie można uzasadniać poprzez nawiązywanie do treści art. 233 k.p.c., dotyczącego wprost kwestii ustaleń i oceny dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2011 r., II UK 323/10, LEX nr 885015; z dnia 14 marca 2013 r., I PK 243/12, LEX nr 1448686 z dnia 8 lipca 2014 r., I PK 312/13, Monitor Prawa Pracy 2014 nr 11, s. 562 oraz z dnia 18 maja 2017 r., I CSK 677/16, LEX nr 2329467). Odwoływanie się przez skarżącego w tym zakresie do poglądów odnoszących się do stanu prawnego obowiązującego przed dniem 6 lutego 2005 r. jest błędne, gdyż od wskazanej daty skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym poza tokiem instancji. Co więcej, wpływu uchybienia przez Sąd drugiej instancji normie art. 233 § 1 k.p.c. na wynik sprawy skarżący upatruje w błędnych ustaleniach odnoszących się do okoliczności istotnej z punktu widzenia art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, chociaż obrazy tych przepisów nie zarzuca w ramach kasacyjnej podstawy naruszenia prawa materialnego, co wyłącza spod kognicji Sądu Najwyższego

kontrolę prawidłowości ich zastosowania przez Sąd drugiej instancji.

Niezależnie od tego, zarzuty naruszenia art. 382 i art. 378 § 1 k.p.c. w sposób wskazany przez skarżącego są niezasadne. Po pierwsze, art. 382 k.p.c. stanowi ogólną dyrektywę interpretacyjną, wyrażającą istotę postępowania apelacyjnego. Powołanie się na ten przepis może stanowić podstawę kasacyjną wówczas, gdy sąd drugiej instancji pominie część zebranego w sprawie materiału dowodowego i wyda orzeczenie wyłącznie na podstawie materiału zebranego przed sądem pierwszej instancji lub na podstawie własnego materiału, z pominięciem wyników postępowania przez sąd pierwszej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2009 r., I UK 287/08, LEX nr 707856). Takiego pominiętego materiału skarżący nie wskazuje. Po drugie, ponieważ postępowanie przed sądem apelacyjnym jest dalszym ciągiem merytorycznego rozpoznania sprawy (art. 382 k.p.c.), to sąd ten powinien dokonać samodzielnej oceny wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji i poczynić własne ustalenia faktyczne oraz w uzasadnieniu swojego orzeczenia zdać szczegółową relację z oceny zgromadzonego materiału i dokonanych ustaleń (art. 328 § 2 k.p.c.), przy uwzględnieniu charakteru orzeczenia drugoinstancyjnego (art. 391 § 1 k.p.c.) oraz zarzutów i wniosków apelacyjnych (art. 378 § 1 k.p.c.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że w przypadku wyroku oddalającego apelację wystarczy wyraźne zaznaczenie, że sąd drugiej instancji podziela ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji, dokonaną przez ten sąd ocenę dowodów oraz ocenę materialnoprawną roszczenia (por. wyrok z dnia 15 grudnia 2011 r., II UK 106/11, LEX nr 1130389 i powołane w nim orzeczenia). Z kolei z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku sądu rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omawiania przez sąd odwoławczy w uzasadnieniu orzeczenia każdego podniesionego w apelacji argumentu, natomiast wynika z niego powinność odniesienia się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący, że sąd rozważył je przed wydaniem orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2009 r., I PK 38/09, LEX nr 523541 oraz postanowienie tego Sądu z dnia 16 marca 2012 r., IV CSK 373/11, LEX nr 1169841 i powołane w nim orzeczenia). Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd odwoławczy sprostał tym wymaganiom,

wskazując zarówno podstawę faktyczną wyroku poprzez jednoznaczne zaakceptowanie w całości ustaleń Sądu pierwszej instancji i umotywowanie braku zarzucanych w apelacji sprzeczności tych ustaleń z zebrany w sprawie materiałem w odniesieniu do nieudowodnienia przez wnioskodawcę wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, jak i podstawę prawną rozstrzygnięcia z przytoczeniem przepisów prawa. Natomiast skarżący nie wskazuje zakresu zarzucanego nierozpoznania przez Sąd odwoławczy apelacyjnego zarzutu sprzeczności istotnych ustaleń Sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

Skoro zarzuty naruszenia przepisów postępowania okazały się nieskuteczne, przeto Sąd Najwyższy - na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. - związany jest ustaleniami stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku.

W ramach podstawy obrazy prawa materialnego skarżący ogranicza się do postawienia zarzutu niezastosowania art. 120 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1430 ze zm., dalej jako ustawa o powszechnym obowiązku obrony) i wskutek tego przyjęcia, że nie zachował terminu określonego w art. 107 ust. 1 tej ustawy w brzmieniu obowiązującym w dniu 16 października 1975 r. W ocenie skarżącego, niezastosowanie art. 120 ust. 3 i 5 powołanej ustawy doprowadziło do zastosowania mniej korzystnej normy zawartej w § 5 i 7 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz.U. Nr 44, poz. 318 ze zm., dalej jako rozporządzenie).

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że powołane przez skarżącego przepisy nie regulują uprawnień do emerytury pomostowej, ale stanowią jedynie punkt odniesienia do dokonania oceny spełnienia warunków prawa do tego świadczenia. Materialnoprawną podstawę żądania skarżącego i podstawę prawną rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji stanowiły art. 4 i art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, zarzut obrazy których nie został postawiony w podstawie naruszenia prawa materialnego. W konsekwencji, prawidłowości zaskarżonego wyroku nie mogłaby skutecznie podważyć trafność zarzutu niezastosowania art. 120 ust. 3 i 5

ustawy o powszechnym obowiązku obrony, bez połączenia go z zarzutem naruszenia odpowiednich przepisów ustawy o emeryturach pomostowych.

Przede wszystkim jednak zarzut ten jest bezzasadny. W jego ramach skarżący powołuje się na art. 120 ust. 2 i 3 ustawy o powszechnym obowiązku obrony w brzmieniu obowiązującym od dnia 21 października 2005 r., a więc nieznajdującym w sprawie zastosowania. Co jednak istotniejsze, przed dniem 1 września 1979 r. przepis ten w ogóle nie regulował rozważanej kwestii, a czynił to art. 108 powołanej ustawy, który w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 1975 r. i znajdującym zastosowanie w sprawie stanowił, że czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby (ust. 1); Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustali w drodze rozporządzenia, w jakim zakresie czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia również pracownikom, którzy przed powołaniem do tej służby nie byli zatrudnieni albo którzy po jej odbyciu podjęli zatrudnienie w innym zakładzie pracy (ust. 2); warunkiem wliczenia służby wojskowej do okresu zatrudnienia jest zachowanie terminów, o których mowa w art. 106 ust. 1 lub w art. 107 ust. 1 (ust. 3); Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych określa w drodze rozporządzenia szczegółowe zasady wliczania czasu odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia (ust. 4). Przepis art. 108 ust. 3 ustawy o powszechnym obowiązku obrony uzależniał zatem jednoznacznie wliczenie zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia od zachowania terminu określonego w odnoszącym się do skarżącego art. 107 ust. 1 tej ustawy.

Stosownie do art. 107 ustawy o powszechnym obowiązku obrony w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 września 1979 r., żołnierze zwolnieni z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, którzy przed powołaniem do tej służby nie byli zatrudnieni albo z ważnych przyczyn nie podjęli zatrudnienia wykonywanego przed powołaniem, mogą zgłosić się w ciągu trzydziestu dni od dnia zwolnienia ze służby wojskowej do właściwego do spraw zatrudnienia organu

prezydium powiatowej rady narodowej z wnioskiem o zatrudnienie ich stosownie do posiadanych kwalifikacji (ust. 1); organ, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany skierować żołnierza do odpowiedniego zakładu pracy, który ma obowiązek zatrudnić żołnierza stosownie do jego kwalifikacji i w miarę wolnych stanowisk (ust. 2); Rada Ministrów określa w drodze rozporządzenia warunki, zasady i tryb kierowania do pracy żołnierzy, o których mowa w ust. 1, oraz zachowania ciągłości pracy w razie zmiany zatrudnienia w związku z odbywaniem służby wojskowej (ust. 3).

Z kolei w myśl przepisów - wydanego na podstawie delegacji z art. 107 ust. 3 oraz art. 108 ust. 4 ustawy o powszechnym obowiązku obrony - rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin w brzmieniu obowiązującym od dnia 4 kwietnia 1975 r., żołnierz, który nie podjął poprzedniego zatrudnienia albo przed powołaniem do służby wojskowej nie był zatrudniony, może wystąpić z wnioskiem do urzędu właściwego terenowego organu administracji państwowej o skierowanie do pracy (§ 6 ust. 1); żołnierzowi, który z ważnych przyczyn nie podjął poprzedniego zatrudnienia albo przed powołaniem do służby nie był zatrudniony, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień określonych w § 5 ust. 1 (w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie), jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia ze służby wojskowej zgłosił do urzędu właściwego terenowego organu administracji państwowej wniosek o skierowanie do pracy i na podstawie tego skierowania podjął pracę albo podjął pracę w tym terminie bez skierowania tego urzędu (§ 7 ust. 1); jeżeli żołnierz nie może w terminie 30 dni od dnia zwolnienia ze służby wojskowej zgłosić wniosku o skierowanie do pracy albo podjąć pracy bez skierowania z przyczyn, o których mowa w § 4 (z powodu choroby lub z innych przyczyn uniemożliwiających zgłoszenie wniosku o skierowanie do pracy lub stawienie się do niej bez skierowania), termin ten uważa się za zachowany w razie zgłoszenia wniosku albo podjęcia pracy niezwłocznie po odzyskaniu zdolności do pracy lub ustaniu tych przyczyn (§ 7 ust. 4); żołnierzowi, który podjął zatrudnienie w innych terminach niż

określone, między innymi, w § 7 ust. 1 i 4, czas odbywania służby wojskowej wlicza się wyłącznie do okresu zatrudnienia, od którego zależy wymiar urlopu wypoczynkowego oraz wysokość odprawy pośmiertnej (§ 9 ust. 1); jeżeli jednak żołnierz, o którym mowa w ust. 1, podjął zatrudnienie w ciągu 3 miesięcy od dnia zwolnienia ze służby wojskowej, czas odbywania tej służby wlicza się do okresu zatrudnienia, od którego zależy nabycie uprawnień do zasiłków rodzinnych (§ 9 ust. 2).

W świetle przytoczonych przepisów ustawy o powszechnym obowiązku obrony i wydanego z jej upoważnienia rozporządzenia błędne jest stanowisko skarżącego, że doszło do niewłaściwego zastosowania w sprawie art. 107 ust. 1 wskazanej ustawy, a w konsekwencji błędnego zastosowania § 5 i § 7 ust. 1 rozporządzenia. Co prawda Sąd drugiej instancji zastosował te akty prawne w wersjach nieobowiązujących w stanie faktycznym sprawy (w odniesieniu do ustawy o powszechnym obowiązku obrony - w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 1975 r., a w odniesieniu do rozporządzenia - przed dniem 4 kwietnia 1975 r.), to w ostateczności zaskarżony wyrok odpowiada prawu. Skoro bowiem z niezakwestionowanych ustaleń stanowiących podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia wynika, że skarżący nie zachował 30-dniowego terminu określonego w art. 107 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony oraz w § 7 ust. 1 rozporządzenia, a nie zachodziły przyczyny uniemożliwiające mu zachowanie tego terminu w rozumieniu § 7 ust. 4 w związku z § 4 rozporządzenia, to nie spełnił przesłanek wliczenia mu czasu odbywania zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie określonym w § 7 ust. 1 w związku z § 5 rozporządzenia.

Z tych względów skarga kasacyjna podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.